

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **Karel Vlach**, IČ: 07835451,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Vogelem,
se sídlem nám. Sokolovské 312/1, 460 07 Liberec,

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**,
se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2025, č. j. MZE-32433/2025-14141,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 3. 7. 2025 se žalobce domáhá soudní ochrany podle § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2025, č. j. MZE-32433/2025-14141 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „SZIF“) ze dne 3. 2. 2025, č. j. SZIF/2025/0076931 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Ze správního spisu vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno dne 7. 5. 2024 na žádost žalobce a jeho předmětem bylo posouzení Jednotné žádosti, kterou žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně, a v jejímž rámci požádal o Podporu pro oblasti s přírodními omezeními, Základní podporu příjmu pro udržitelnost, Doplňkovou redistributní podporu příjmu pro udržitelnost a Ekoplatbu celofaremní základní (dále jen „požadované platby“). Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím žalobcovu žádost zamítl.
3. Takto SZIF rozhodl poté, kdy žalobce dne 7. 5. 2024 podal Jednotnou žádost pro rok 2024, jejíž součástí byly i žádosti o předmětné podpory. K žádosti doložil daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2023 s celkovými zdaněnými příjmy ve výši 516 792 Kč, soupis účetních a daňových dokladů a fakturu č. 18 v částce 119 260 Kč. V soupisu uvedl příjem z dotace sp. zn. 23/F1D/431/019147-BISS ve výši 217 431,95 Kč a příjem z rostlinné výroby ve výši 119 260 Kč. Za rok 2023 žalobce obdržel na dotacích SZIF celkem 397 532 Kč, přičemž část dotací byla uznána jako zemědělské příjmy.
4. Na základě žalobcem doložených dokladů dospěl SZIF k závěru, že žalobce splnil podmínku minimálně 30% podílu zemědělských příjmů na celkových příjmech podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb. Uznatelné zemědělské příjmy představovaly částku 516 792 Kč, tedy 100 % celkových příjmů.
5. Nesplněna však byla druhá část definice aktivního zemědělce, spočívající v požadavku, aby roční částka dotace na přímé platby za rok 2023 (1 080 033 Kč) nepřesáhla 80 % zemědělských příjmů nebo výnosů. Pro splnění této podmínky měl žalobce doložit zemědělské příjmy nejméně ve výši 270 008 Kč. Z doložených podkladů – faktury č. 18 a dvou dotací mimo přímé platby – však vyplývala částka pouze 138 773 Kč. Žalobce tak finanční kritérium 80 % nesplnil.
6. Žalobce až v rámci odvolacího řízení předložil další doklady, zejména dodatečné daňové přiznání za rok 2023 a fakturu č. 19 ve výši 151 000 Kč. Tyto podklady však nebyly doručeny ve lhůtě stanovené zákonem o SZIF pro doplnění Jednotné žádosti, tj. nejpozději do 10. 6. 2024 (§ 11b odst. 5 zákona o SZIF). SZIF proto k těmto dokladům nemohl přihlédnout. Dodatečné daňové přiznání žalobce doručil až dne 12. 2. 2025 společně s odvoláním.
7. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil postup SZIF a uzavřel, že žalobce nesplnil jednu z obligatorních podmínek aktivního zemědělce podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády. Odpovědnost za správnost údajů a úplnost příloh nese žadatel, přičemž žalobce v Jednotné žádosti 2024 výslovně prohlásil, že všechny údaje před podáním zkontroloval. Žalovaný zdůraznil, že lhůta pro opravy a doplnění žádosti činí téměř dva měsíce, a považoval ji za dostatečnou. Na základě toho byla žádost žalobce o poskytnutí předmětných podpor zamítnuta, a to nikoliv z důvodu nedodání dokladů dle § 4 odst. 5 písm. b) nařízení vlády, ale pro nesplnění finanční podmínky aktivního zemědělce vyplývající z § 4 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 1 nařízení vlády.

8. Žalobce v podané žalobě uplatňuje několik žalobních námitek, jimiž zpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce namítá, že žalovaný pochybil, pokud nepřihlédl k opravenému daňovému přiznání, které žalobce podal po zjištění chyby v původní příloze. Podle jeho názoru měl žalovaný zohlednit, že přílohy byly ve lhůtě doloženy a že následně šlo pouze o opravu nesprávných údajů, nikoli o dodání nové přílohy. Tvrdí, že žalovaný se s touto námitkou nevypořádal a odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné, neboť obsahuje pouze obecný závěr o nemožnosti dodatečného doplnění příloh po lhůtě, který se vztahuje na případy jejich nedodání, nikoli na opravu již doložených dokumentů.
10. Žalobce namítá, že právní úprava nezakazuje správnímu orgánu přijmout opravené daňové přiznání, zvláště pokud odpovídá skutečnosti, zatímco původní verze nikoli. Podle žalobce by striktní výklad vedl k tomu, že správní orgán rozhoduje na základě vědomě nesprávných údajů, což je v rozporu s principy právního státu a může vést k trestní odpovědnosti žadatele. Tvrdí, že prováděcí předpis ukládá povinnost doložit přílohy, nikoli stanoví zákaz jejich opravy, a že připuštění opravy by nezpůsobilo průtahy v řízení. Odkazuje přitom na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2925/20, podle něhož je nepřipustná libovůle správních orgánů a je nutné respektovat principy právního státu.
11. Žalobce namítá, že nedodání příloh ve lhůtě má podle zákona vést k zastavení řízení, zatímco v jeho věci byla žádost zamítnuta, což potvrzuje odlišnost situace. Odkazuje na znění § 11d zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu, z něhož dovozuje, že úprava hovoří o doručení či nedoručení přílohy, nikoli o zákazu opravy, a že výklad správních orgánů je v rozporu s ústavními principy zákazu libovůle a rovnosti.
12. Další žalobcovou námitkou je odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 167/2020-44, ze kterého žalobce dovozuje, že není nutné být aktivním zemědělcem.
13. Závěrem žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť z odůvodnění není patrné, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení skutkových a právních otázek a jak se vypořádal s jeho argumenty. Navrhuje zrušení napadených rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce týkající se dodání příloh uvedl, že důvodem zamítnutí žádosti o podpory pro rok 2024 nebylo nedodání dokladů, ale posouzení doložených dokladů, z něhož vyplynulo nesplnění podmínky aktivního zemědělce podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb. Žalovaný zdůrazňuje, že vycházel z dokladů doručených žalobcem spolu s jednotnou žádostí dne 7. 5. 2024. Skutečnost, že žalobce později zjistil chybu a podal dodatečné daňové přiznání, není podle žalovaného relevantní, neboť podle § 11b odst. 5 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu bylo možné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

doklady doplnit nejpozději do 10. 6. 2024. Po tomto datu nelze k nově zaslaným dokladům nahrazujícím původní přílohy přihlédnout. Žalovaný uvádí, že odpovědnost za správnost údajů a dokladů nese žadatel, nikoli správní orgány, a že žadatel měl téměř dva měsíce na opravy a doplnění žádosti.

15. Žalovaný uvádí, že dodatečné daňové přiznání bylo doručeno až s odvoláním dne 12. 2. 2025, spolu s novým daňovým dokladem – fakturou č. 19 - a s novým soupisem účetních dokladů, které nebyly doručeny s jednotnou žádostí ve lhůtě do 15. 5. 2024. Ani kdyby bylo dodatečné daňové přiznání přijato, žalobce by podmínku nesplnil, protože doložil pouze fakturu č. 18 na částku 119 260 Kč a po započtení dalších uznatelných dotací by celková částka činila 138 773 Kč. Žalovaný zdůrazňuje, že dodatečné daňové přiznání není totožné s původním podáním, protože žalobce změnil údaje o příjmech ze zemědělské činnosti, čímž nahradil původní podání novým. V době posouzení dokladů měl SZIF k dispozici pouze řádné daňové přiznání a fakturu č. 18, proto po právu vyhodnotil nesplnění finančních kritérií.
16. K námitce, že odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné, žalovaný uvádí, že na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní důvody zamítnutí odvolání. Tvrdí, že žalobce nemohl očekávat poskytnutí dotace přes nesplnění základních podmínek vyplývajících z nařízení vlády a přímo použitelných předpisů EU. Námitku žalobce o trestní odpovědnosti považuje za nedůvodnou, protože nesplnění podmínky aktivního zemědělce nevedlo k neoprávněnému získání dotace.
17. Žalovaný uvádí, že právní úprava umožňuje podat dodatečné daňové přiznání, avšak tato povinnost nesouvisí s prokázáním podmínky aktivního zemědělce ani s hmotněprávní lhůtou pro doložení dokladů k žádosti o dotaci. Dodává, že průběžné dodávání oprav a doplňování dokladů je v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Odkaz žalobce na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2925/20 považuje za lichý, neboť postupy správních orgánů neporušily žádné ústavně zaručené právo.
18. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 167/2020-44 žalovaný uvádí, že tento rozsudek se na projednávaný případ nevztahuje. Námitku, že není nutné být aktivní zemědělec, označuje za nedůvodnou a v rozporu s § 2 odst. 1 nařízení vlády a čl. 4 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2115, které stanoví kritéria pro vymezení aktivního zemědělce. Žalovaný odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 22/2025-31, podle něhož podmínka aktivního zemědělce je základním předpokladem způsobilosti žadatele a nelze ji dodatečně prokazovat v odvolacím řízení.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili.
20. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

21. Podstatou sporu je otázka, zda správní orgány postupovaly zákonně, když nepřihlédly k dodatečně podanému opravenému daňovému přiznání a souvisejícím dokladům, které žalobce předložil až po uplynutí lhůty stanovené pro doplnění příloh k jednotné žádosti.
22. Soud při posouzení důvodnosti podaných žalobních námitek vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č.j. 8 Afs 267/2017-38), podle něhož správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Soud také zdůrazňuje, že smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat to, co již bylo vyřčeno. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že „[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“ (srov. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 46/2014 – 28, či ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 175/2016 – 32). Napadené rozhodnutí uvedeným požadavkům podle názoru soudu dostojí.
23. **K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí** soud uvádí, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS).
24. Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
25. Při aplikaci výše uvedených principů nelze dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného jsou patrné konkrétní důvody, z nichž vyplývá, že rozhodujícím kritériem pro posouzení žádosti byla skutečnost, že žalobce nesplnil příjmový test podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb., podle něhož příjmy z přímých plateb nesmějí přesáhnout 80 % celkových příjmů žadatele. Žalobce netvrdil, že by tuto hranici podle původního daňového přiznání splnil. Napadené rozhodnutí žalovaného je přehledné, věcně odůvodněné a odpovídá standardům přezkoumatelnosti. Námitka je proto nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26. Městský soud v první řadě považuje za nezbytné vymezit základní principy vztahující se k oblasti dotačního práva. Přímé platby zemědělcům, jakkoli mají specifický právní režim vyplývající z přímo použitelné unijní právní úpravy, představují v materiálním smyslu dotace, tedy nenároková plnění poskytovaná státem (resp. veřejnou mocí). Na tyto platby je proto plně aplikovatelná judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž je poskytování dotací projevem vrchnostenského postavení státu a není spojeno se subjektivním právem na jejich poskytnutí.
27. Poskytnutí dotace z veřejných finančních prostředků je *de facto* dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace (viz rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2008, čj. 9 Afs 113/2007-63).
28. Obecně platí, že rozsah přezkumu rozhodnutí vydávaných v dotačních řízeních je s ohledem na skutečnost, že na dotace zásadně není právní nárok, určitým způsobem omezen. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014-46, publikovaném pod č. 3324/2016 Sb. NSS, rozšířený senát NSS podrobně popsal rozsah soudního přezkumu rozhodnutí, kterým není vyhověno žádosti o dotaci, na jejíž poskytnutí nemá žadatel právní nárok. Takový soudní přezkum *„je omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za obecným způsobem stanovených podmínek. Zjednodušeně řečeno žadatel nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ním související. Ten je určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě. (...) Při rozhodování je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Rozhodnutí musí být řádně odůvodněno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 1 As 35/2012 – 40, č. 2736/2013 Sb. NSS).“*
29. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 Afs 8/2018-37, publikovaném pod č. 3757/2018 Sb. NSS, zároveň platí, že *„rozhodování o tom, jaké oblasti veřejného zájmu budou podporovány, za jakých podmínek a jakým subjektům (zda soukromým či veřejným, zda podnikatelským či nepodnikatelským atd.) bude možné veřejné prostředky poskytnout, je otázkou politickou a správní soudy nemohou do této činnosti státu zasahovat. Teprve při rozhodování o konkrétních právech a povinnostech konkrétních adresátů o jejich žádosti o poskytnutí dotace je soudní přezkum možný (...). Jinými slovy, až na podkladě dříve nastavených pravidel může soud přezkoumávat, zda při rozhodování o neposkytnutí dotace není postupováno svévolně a zda jsou dodržována pravidla, která si stát sám nastavil.“*
30. Správní soudy tak zásadně nejsou oprávněny přezkoumávat obsah či nastavení dotačních podmínek, a nejsou tak oprávněny posuzovat ani vymezení oprávněných žadatelů. Jejich role nastává až v dalším kroku, tj. při přezkumu dodržení nastavených podmínek. Převezeno na nyní posuzovanou věc se tak soud může věnovat jen otázkám (ne)dodržení nastavených podmínek ze strany žalovaného, pokud jde o vymezení okruhu oprávněných žadatelů (jejich řádné interpretace a aplikace), nikoli z hlediska toho, jestli jsou dotační podmínky nastaveny správně, šťastně či vhodně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. Po vymezení základních principů soudního přezkumu ve správním soudnictví vztahujících se k dotacím v materiálním smyslu přistupuje městský soud k vymezení relevantní právní úpravy a k jednotlivému vypořádání žalobních námitek.
32. Podle § 11b odst. 4 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu *vláda nařízením podle § 1 odst. 3 stanoví termín pro podání jednotné žádosti, který se vztahuje rovněž na její přílohu, která je její nedílnou součástí, a termín pro další související doklad. Žadatel může podat pouze jednu jednotnou žádost pro příslušný kalendářní rok.*
33. Podle § 11d odst. 1 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu *fond nevyzývá žadatele k dodatečnému dokládání přílohy jednotné žádosti, která je její nedílnou součástí a je uvedena v prováděcím právním předpise vydaným podle § 1 odst. 3. Pokud žadatel přílohu nedoručí do termínu podle § 11b odst. 5, Fond řízení o žádosti pro dané opatření zastaví. V případě, že žadatel do termínu podle § 11b odst. 5 nedoručí přílohu, která se vztahuje výhradně k části požadované dotace, Fond dotaci podle prováděcího právního předpisu podle § 1 odst. 3 sníží nebo pro příslušnou část neposkytne.*
34. Podle § 11d odst. 2 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu *fond nevyzývá žadatele k dodatečnému dokládání dalšího souvisejícího dokladu k jednotné žádosti uvedeného v prováděcím právním předpise vydaným podle § 1 odst. 3.*
35. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 83/2023 Sb. *žadatel podle odstavce 1 podá Fondu žádost o poskytnutí přímé platby do 15. května příslušného kalendářního roku, a to na formuláři jednotné žádosti obsahujícím geoprostorové informace vydaném Fondem pro příslušný kalendářní rok (dále jen „rok podání žádosti“).*
36. **K námitce nepřihlídnutí k opravenému (dodatečnému) daňovému přiznání** soud uvádí, že pro předkládání příloh k Jednotné žádosti je lhůta stanovena v § 2 odst. 2 nařízení vlády (ve spojení s § 11b odst. 4 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů). S těmito ustanoveními je věcně provázáno ustanovení § 11d tohoto zákona, které představuje speciální úpravu k ustanovením správního řádu týkajících se odstranění vad podání. Odlišnost tohoto přístupu od obecné úpravy je dána především povahou těchto příloh k Jednotné žádosti a dalších souvisejících dokladů, neboť tyto v předmětném případě zakládají samotnou způsobilost žadatele pro podání žádosti o dotaci.
37. Podle článku 13 nařízení Evropské komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, podal-li žadatel žádost o platbu nebo podklady či přílohy k žádosti po uplynutí lhůty stanovené pro její podání, a tyto žádosti, podklady či smlouvy k žádosti zakládají způsobilost pro získání příslušné podpory, lze takové opožděně podané žádosti dále vyhovět či opožděně podané podklady nebo přílohy k žádosti přijmout, pouze jsou-li podány do 25 kalendářních dnů od uplynutí lhůty stanovené pro jejich podání. Důsledkem opožděného podání žádosti či podkladů nebo příloh k žádosti je však snížení platby nebo podpory, na kterou by jinak měl žadatel nárok, kdyby žádost nebo podklady či přílohy k žádosti podal včas. Přesáhne-li toto prodlení 25 kalendářních dnů, považuje se žádost za nepřipustnou a příjemci není poskytnuta žádná podpora.
38. Žadatelé tedy mohou dodatečně, po uplynutí termínu stanoveném podle § 2 odst. 2 nařízení vlády, tj. 15. května příslušného roku, dodat přílohy, či podat kompletní žádost se sankcí 1 % za každý pracovní den maximálně do 25 kalendářních dnů dle § 11b odst. 5 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. Nařízením vlády jsou jasné dané podmínky pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

podání jednotné žádosti a pro jednotlivá dotační opatření. Žalobce podal Jednotnou žádost dne 7. 5. 2024, kdy už mohl mít řádně uzavřené a zkontrolované účetnictví a podané daňové přiznání za rok 2023. Pro úplnost městský soud uvádí, že z § 1 odst. 4 písm. a) a písm. b) ve spojení s § 141 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, vyplývá, že dodatečné daňové přiznání je samostatným daňovým tvrzením, které nahrazuje původní přiznání novým obsahem. Nejedná se tedy o pouhou opravu původní přílohy, ale o nový dokument, který byl žalobcem podán po lhůtě stanovené pro doplnění žádosti. Žalovaný proto ani v tomto směru nepochybil, pokud vycházel výlučně z dokladů doručených ve lhůtě.

39. Napadené rozhodnutí se s touto námitkou vypořádalo dostatečně, neboť z jeho odůvodnění je zřejmé, že důvodem zamítnutí žádosti nebylo nedodání příloh, ale věcné posouzení včas doložených dokladů, z nichž vyplynulo nesplnění zákonných podmínek.
40. Je třeba si uvědomit, že podmínka aktivního zemědělce je základním předpokladem způsobilosti žadatele, kterou musí plnit všichni příjemci přímých plateb. Bez splnění této podmínky totiž nelze přistoupit k posuzování dalších navazujících podmínek jednotlivých opatření. Vzhledem k logice ustanovení § 11b a 11c zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu, která podání Jednotné žádosti, její změny a dokládání příloh a souvisejících dokladů k této žádosti spojuje s lhůtami, které jsou upřesněny v příslušných prováděcích předpisech, nemůže obstát požadavek žalobce, aby mu bylo umožněno dodatečně doložit podmínky aktivního zemědělce až v odvolacím řízení. Žalovaný proto nepochybil, pokud nevyhověl návrhu žalobce na doplnění dodatečného daňového přiznání a uzavřel, že žalobce podmínky aktivního zemědělce nesplnil. Soud proto považuje tuto námitku za nedůvodnou.
41. Taktéž dílčí argumentaci žalobce, že by tento striktní výklad mohl vést k trestní odpovědnosti za dotační podvod, soud nepovažuje za relevantní. Správní řízení o dotacích a trestní řízení sledují odlišné účely a řídí se rozdílnými procesními zásadami; jejich závěry nelze mechanicky přenášet. Soud proto považuje tuto dílčí námitku za nedůvodnou.
42. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2020, č. j. 4 As 167/2020-44, městský soud uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že není nutné být aktivním zemědělcem, jak dovozuje z tohoto rozsudku. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou eurokonformního výkladu pojmu „aktivní zemědělec“ a posuzoval, zda česká právní úprava odpovídá unijnímu rámci, konkrétně zda podmínka, že žadatel musí být zemědělským podnikatelem, byla v souladu s tehdejšími nařízeními (EU) č. 1307/2013. Smyslem judikatury Nejvyššího správního soudu nebylo popření této podmínky, nýbrž vymezení rozsahu, v němž ji mohou členské státy konkretizovat. Podmínka aktivního zemědělce je výslovně zakotvena v právu Evropské unie, a to v čl. 4 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2115, a rovněž v § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb.
43. V nyní posuzované věci žalobce sám vystupuje jako zemědělský podnikatel a netvrdí, že by aplikací této podmínky bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. Soud proto považuje tuto námitku za nedůvodnou.
44. K odkazu na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2925/20 městský soud uvádí, že tento nálezy zdůrazňuje princip zákazu libovůle a požadavek, aby veřejná moc jednala pouze v mezích zákona a způsobem, který zákon stanoví, což vyplývá z čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy. Ústavní soud v citovaném rozhodnutí konstatoval, že nerovná ochrana práv bez legitimního cíle je protiústavní a porušuje čl. 1 odst. 1 Listiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

45. Tyto závěry se však vztahují k lidskoprávnímu rozměru správních rozhodnutí, který v posuzované věci není aplikovatelný. Neexistuje veřejné subjektivní právo na poskytnutí dotace. Ani ústavněprávní rovina s ním nepočítá; soudní přezkum v oblasti dotací je tak omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za obecným způsobem stanovených podmínek. Zjednodušeně řečeno žadatel nemá právo na výsledek, ale na řádný proces s ním související. Proto nelze z uvedeného nálezu dovozovat, že by správní orgány byly povinny přihlížet k dodatečně předloženým přílohám po uplynutí hmotněprávní lhůty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně podotknul, že v rámci rovného přístupu k žadatelům nemůže být na dodatečné dodání povinných příloh po stanovených termínech brán zřetel. Soud proto považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Městský soud tedy shrnuje, že poskytování dotací, které jsou v materiálním smyslu projevem vrchnostenské vůle státu, nejsou spojeny se subjektivním právem žadatele na jejich poskytnutí. Z toho plyne, že soudní přezkum je omezen na posouzení dodržení pravidel řádného procesu a rovného zacházení, nikoliv na přezkum účelnosti či vhodnosti samotných dotačních podmínek. Soud vycházel ze stále judikatury správních soudů, podle níž žadatel nemá právo na „výsledek“, nýbrž pouze na „řádný proces“, a zdůraznil, že správní orgány jsou povinny postupovat jednotně vůči všem žadatelům a respektovat pevně stanovené lhůty, které mají charakter hmotněprávních lhůt bez možnosti navrácení v předešlý stav.
47. Právní úprava obsažená v § 11b a § 11d zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu a v prováděcím nařízení vlády č. 83/2023 Sb. vytváří zvláštní režim pro podávání a doplňování Jednotné žádosti, založený na striktní koncentraci podkladů. Tato právní úprava výslovně vylučuje povinnost správního orgánu vyzývat žadatele k doplnění příloh po uplynutí stanovené lhůty, a to z důvodu specifik masové administrace přímých plateb a z důvodu nutnosti zajistit rovné podmínky pro všechny žadatele. Dodatečné daňové přiznání a další doklady, které žalobce předložil až v odvolacím řízení, nemohly být právně zohledněny, neboť šlo o nové podklady zakládající způsobilost žadatele, doručené po uplynutí hmotněprávní lhůty, a to mimo režim přípustných sankčních oprav během 25 kalendářních dnů.
48. Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a že jeho závěr o nesplnění podmínky „aktivního zemědělce“ byl věcně správný. Žalobce sice splnil podmínku 30% podílu zemědělských příjmů na celkových příjmech, avšak nesplnil podmínku opačnou - totiž aby přímé platby nepřesáhly 80 % zemědělských příjmů - přičemž tuto podmínku nelze splnit jinak než řádným a včasným doložením příslušných dokladů. Soud odmítl i tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a argumentaci založenou na judikatuře Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, neboť tyto odkazy nesměřovaly k otázkám relevantním pro posuzovaný případ.
49. Správní orgán není oprávněn přihlížet k dodatečně předloženým přílohám k jednotné žádosti, které zakládají způsobilost žadatele, jsou-li doručeny po uplynutí hmotněprávní lhůty stanovené v § 11b odst. 5 ve spojení s § 11d zákona č. 256/2000 Sb.; tyto lhůty nelze prominout ani nahradit postupy podle správního řádu. Nesplní-li žadatel na základě včas

doložených dokladů podmínku aktivního zemědělce podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb., nemůže být žádosti o přímé platby vyhověno, neboť soudní přezkum v oblasti nenárokových dotací se omezuje toliko na posouzení dodržení řádného procesu a zásady rovného zacházení, nikoli na přezkum vhodnosti či úpravy dotačních podmínek.

50. Jelikož žalovaný postupoval v mezích zákona, předvídatelně, rovně a v souladu s právní úpravou i judikaturou, soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. leden 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.